

အရပ်မြင့်မြင့် ချစ်သူ

အခန်း (၁)

အချိန်=ကိုးတန်းစာမေးပွဲအပြီး ပထမလ

နေရာ=ကျူရှင်

ခေါင်းစဉ်=အရပ်မြင့်မြင့် ချစ်သူ

ကျွန်တော့်နာမည် မျိုးသက်နောင်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ အဲ စာစီစာကုံးလိုများ ဖြစ်နေမလား မသိဘူး။ ထားပါတော့။ ကျွန်တော့်မိသားစုက သာမန်ပါပဲ။ အဖေကတော့ အထွေထွေအုပ်ချုပ်ရေးကပါ။

အမေက မူလတန်းပြဆရာမ။ ကျွန်တော်နေတာ မန့လေးမှာ။ မန့လေးက အရင် **BBM** ကျောင်းလို့ခေါ်တဲ့ အထက(၁၃)နားမှာ။ အိမ်နဲ့ ကျောင်းနဲ့ တစ်ပြပဲ ကွာတယ်။ ဝင်းကြားကို ဖြတ်သွားရင် ရောက်ပြီ။

ကျွန်တော် ပြောပြမယ့် ဆယ်ကျော်သက် အတွေ့အကြုံကို ဆိုတာက တခြားမဟုတ်ဘူး။ ဆယ်တန်းနှစ်ကအကြောင်းပါပဲ။ ဆယ်တန်းနှစ်အကြောင်း ပြောချင်ရင် ကိုးတန်းနှစ်ကုန်တဲ့နေ့က စပြောပြရမှာပေါ့။ ကိုးတန်းနှစ်ကို ကျွန်တော်တို့ဟာ ပျော်ရွှင်စွာ ကုန်လွန်စေခဲ့ပေမယ့် ဆယ်တန်းနှစ်ကတော့ ပျော်ရွှင်စွာ ကုန်လွန်ဖို့ဆိုတာ အတော်ခက်ခဲပါတယ်။

နှစ်စတာနဲ့ စာမေးပွဲကြီးအတွက် ကျွန်တော်တင်ပြင်ဆင်ကြရတယ်။ ကျူရှင်တွေ၊ ဂိုက်တွေ၊ ဘော်ဒါတွေ၊ စာကျက်ဝိုင်းတွေ ပလူပျံနေတာပါပဲ။ အထက်နှစ်က ဆယ်တန်းတွေကလည်း စာမေးပွဲနီးနေလို့ ကျွမ်းပြန်နေရတဲ့ထဲမှာ အောက်နှစ်ကဟာတွေက ဇွတ်တက်မယ်၊ ကျက်မယ်နဲ့

✓ရှုပ်ကုန်တော့တာပါပဲ။ ကျူရှင်တွေကလည်း ရှိပြီးကျောင်းသားတွေကို အောင်မြင်ရေး ကျွမ်းပြန်ပေးရသလို နောက်ရောက်လာတဲ့ ကျောင်းသားသစ်တွေကို ပုံသွင်းရတာနဲ့ ပိုဒုက်ခ ရောက်ရပါတယ်။

ဒီနေ့ ကိုးတန်းစာမေးပွဲပြီးပြီ ဆိုတာနဲ့ နက်ဖြန်ဆယ်တန်းစာ ဖတ်နေရမယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆရှိသူတွေထဲမှာ ကျွန်တော့်မိဘတွေလည်း ပါတာပေါ့ဗျာ။ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ ကိုးတန်းစာမေးပွဲပြီး နောက်ရက်မနက်ဟာ အိပ်လို့အကောင်းဆုံးနေ့ ဖြစ်လာမယ်လို့ မျှော်လင့်ခဲ့မိပေမယ့် မနက်ကို (၆) နာရီလောက် လာနိုးတော့ ဇေဇေဝါပေါ့။ ဘာလို့လာနိုးတာလဲ။ အိပ်ကောင်းတုန်း၊ အစောကြီးရှိသေးတယ်။ ဘာညာပေါ့။ ကျူရှင်သွားမယ်၊ ထ ဆိုတဲ့ အသံလည်းကြားရော။ မျက်လုံးကို ဘယ်လိုပြုပြီးသွားမှန်းမသိဘူး။

မနက်စော (၇) နာရီလောက်ကြီး ဘယ်ကျူရှင်များ တက်ရမှာပါလိမ့်ပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ ကျူရှင်ရောက်သွားတော့ ကိုယ့်ထက် ဝီရိယကောင်းတဲ့ မောင်မင်းကြီးသားများကို တွေ့လိုက်တော့မှ ဖြူသွားတာပဲ။ ကိုယ့်နဲ့သိတဲ့သူတွေပါသလို မသိတဲ့သူတွေလဲပါရဲ့။ သူတို့က မနှစ်က ကိုးတန်းမပြီးခင်ကတည်းက စတက်နေကြတာဆိုပဲ။ လန်သွားတာပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ စာမေးပွဲပြီးပြီးချင်း မနားရသေးလို့ ပူညံပူညံလုပ်မယ်လို့ ကြံထားတာတွေ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်ရော။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ကျူရှင်စတော့တာပါပဲ။ ဘာမှလည်းနားမလည်။ အိပ်လည်း အိပ်ချင်နေတော့ သိပ်ပြီးမသင်လိုက်ရပါဘူး။ တစ်နာရီလောက်လည်းကြာရော အားလုံး ငိုက်ကုန်ရော။ ဒီတော့မှ ဪ လက်စသတ်တော့ သူတို့တွေလည်း ငါ့လိုပဲ ဝီရိယကောင်းကြပါ လားဆိုပြီး နည်းနည်းစိတ်ချမ်းသာသွားတယ်။

ခဏနေတော့ စာမေးပွဲဖြေမယ့်ကျောင်းသားကြီးတွေရဲ့ စာကျက်သံကြားရတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထင်

Bio ကျောင်းသားတွေထင်တယ်။ အင်္ဂလိပ်လိုတွေချည်းပဲ။ ထားပါတော့။ သူတို့တွေကလည်း စာကျက်နေ။ ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း ဆရာတွေကစာသင်ဆိုတော့ စည်တော့စည်ကားနေပါတယ်။

ကျူရှင်မှာက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကောင်မလေး နှစ်ယောက်နဲ့ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူတို့နဲ့ဆိုတော့ သိပ်တော့ မဆိုးလှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အိပ်ရေးမဝတဲ့ဒဏ်ကို တော်တော်တောင့်ခံရတယ်။ ပင်ပန်းလည်း ပင်ပန်းတယ်။ ဒါပေမယ့် သိပ်မဆိုးပါဘူး။ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကလွဲရင် ကျန်တဲ့ကောင်မလေးတွေ အားလုံးက ချောသလိုပဲ။ ကျွန်တော်ပဲ မျက်စိမှန်နေသလား။ သူတို့ကပဲ တကယ်ချောသလားတော့ မသိဘူး။ ငမ်းလို့ ကောင်းတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဟီး။ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။

ဒါပေမယ့် အစဆုံးနေ့ဆိုတော့ ဆင်ခြင်ရတာပေါ့။ ပထမ အိမ်ရှင်ဆရာမက **Chemistry**

သင်ပါတယ်။ နောက်တော့ သင်္ချာ။ အဲလိုနဲ့ သိပ္ပံတွေတွေသင်သွား၊ နေ့လည်ရောက်တော့ နားရတာပေါ့။ အဲဒီတော့မှပဲ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စကားပြောဖို့ အချိန်ရတာပေါ့။ အဲဗျာ မောင်မင်းကြီးသား၊ မယ်မင်းကြီးမတွေက စကားတောင်မပြောနိုင်ဘဲ ခုနကသင်ထားတာတွေ ထိုင်ကျက်နေကြပါကလား။

ကျွန်တော်စဉ်းစားတယ်။ တချို့သူတွေဟာ အရေးမပါတာကို အရေးပါချင်ယောင် ဆောင်တတ်ကြတယ်။ စိတ်မပါတာကို စိတ်ပါချင်ယောင် ဆောင်တတ်ကြတယ်။ သေချာတာကတော့ စာကျက်နေတဲ့သူအားလုံး သူများအထင်ကြီးအောင် ကျက်ပြနေတာပဲလို့။ အဲလို တွေးပြီး ကျူရှင်တစ်ခုလုံးကို သေချာအောင်အကဲခတ်လိုက်တော့မှပဲ။ လားလား- ကျွန်တော်တစ်ယောက်ကလွဲရင် လူတိုင်းစာကျက်နေကြတာပါကလား။ ကျွန်တော်လည်း မထူးပါဘူးဆိုပြီး ဘယ်ရမလဲ။ အားရပါးရ ခုံပေါ် ခေါင်းချပြီး အိပ်ပစ်လိုက်တာ နောက်ဆရာလာတော့မှပဲ ဆရာက မနည်းနိုးယူရတယ်။ အဲလို စာကြိုးစားတာ။

နေ့လည်ချိန်ကျ ကျွန်တော်တို့က **Bio** သင်ကြ၊ ဘောဂသမားတွေက ဘောဂသင်ကြနဲ့ တစ်တန်းစီဖြစ်သွားရော။ ညနေချိန်ကတော့ အင်္ဂလိပ်ပါ။ မြန်မာစာကတော့ တစ်ပတ်မှ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ နှစ်ရက်တည်းပါတာဆိုတော့ ပြဿနာ မရှိဘူး။ စတင်ချင်းနေ့ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ညကို (၁၁) နာရီထိ စာကြည့်ရမယ်လို့ အမိန့်ကျပါလေရော။ သေပြီဆရာ။ အိပ်ငိုက်လိုက်တာမှ၊ ရှစ်နာရီ ရှိသေးတယ်။ တရေးရသွားရော။ အိမ်ကလာနို့၊ ကျွန်တော်က ခိုးအိပ်။ အဆင်ကိုပြေလို့။ နောက်ရက်တွေလည်းကျရော မပြေတော့ဘူးဗျ။ လာနို့တာ ရိုးရိုးမနို့တော့ဘူး။ တုတ်နဲ့လာနို့တော့ အိပ်မပျော်အောင်သတိထားရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲကြိုးစားကြိုးစား နောက်ဆုံး (၉) နာရီခွဲဟာ ဂိတ်ဆုံးပဲ။ ဘယ်လိုမှ မဟန်နိုင်ဘူး။ မနက်ဆို (၅) နာရီခွဲမချင်း လုံးဝမထဘူး။ အဲသလိုကို ကြိုးစားတာ။

အဲဒီတုန်းက ကျူရှင်ကို စက်ဘီးနဲ့ နေ့စဉ်သွားရတာ။ ကျူရှင် ရောက်ရင် ဖတ်ဖတ်ကို မောလို့။ ကျူရှင်ရောက်ရင် ရေကို အပြေးသောက်။ ဟောဟဲ ဟောဟဲနဲ့။ မောဆို ကျူရှင်နဲ့အိမ်နဲ့က ဝေးလို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ အမြဲတမ်း အိပ်ယာထနောက်ကျလို့။ မမှီမှာစိုးတော့ အမြန်နင်းရာက လျှာထွက်ရော။

ကျူရှင်စတက်ကာစက စာတွေဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အတော်ခက်ပါတယ်။

အင်္ဂလိပ်လိုချည်းဆိုတော့ အတော်ကို နားလည်အောင် ကြိုးစားရပါတယ်။ ဒီကြားထဲ **Physics** ဆရာက စာမေးပွဲစစ်ရင် အရမ်းကိုစိတ်ညစ်ပါတယ်။ သူကလည်း တစ်ခန်းပြီးရင် တစ်ခါစစ်ပါတယ်။ (၇၅) မှတ်အောက် လျော့ရင် တစ်ချက် အရိုက်ခံရပါတယ်။ (၆၀) အောက် လျော့ရင် နှစ်ချက် အရိုက်ခံရပါတယ်။ (၅၀) အောက် လျော့ရင် သုံးချက် ရိုက်ပါတယ်။ (၄၀) အောက်ဆိုရင်တော့ ငါးချက်ပါဗျ။ ဖြေဖြေချင်း ကျွန်တော်က (၄၉) မှတ်ဆိုတော့ ဘယ်နှချက်လည်း စဉ်းစားသာ ကြည့်ပါတော့ဗျာ။ သူ့လက်သံကလည်း တစ်ချက်ဆိုတစ်ချက် ချိုမြိန်တာဆိုတော့ အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ဖင်ကို ပရုတ်ဆီလူးမလား စဉ်းစားပါတယ်။ အိမ်က သိပြီး ထပ်အန္တာခံရတာနဲ့ ပေါင်းပြီး နောက်ရင် ထိုင်ခုံပေါ် ဒီတိုင်းမထိုင်နိုင်လို့

ဖုံလေးယူသွားရတယ်။ တစ်ခါတည်းနဲ့ မှတ်ကရော။

အဲလို အကြမ်းနည်းသုံးတဲ့ ဆရာတွေရှိသလို အနည်းသုံးတဲ့ဆရာတွေလည်း ရှိသေးတယ်။ အိမ်ရှင်

Chemistry ဆရာမကလည်း စောစောက ဆရာလိုပဲ စာမေးပွဲ စစ်ပါတယ်။ သူကတော့တစ်မျိုး။

တစ်လုံးမှားရင် တစ်ကြောင်းလုံးကို ဆယ်ခါရေးခိုင်းပါတယ်။ ပထမဆုံးတစ်ခေါက်ဖြေတုန်းကဆို

လူတိုင်းလိုလို မရေးရဘူးဆိုရင်တောင် အနည်းဆုံး ဆယ်ကြောင်းပဲ။ အဲ ဒီတစ်ခေါက်တော့

ကျွန်တော်က နပ်သွားတယ်။ မဖြေခင် သေချာကြိုကျက်သွားတယ်။ ကျန်တဲ့စာ

ဘာမှမကျက်တော့ဘူး။ မမှားအောင် သေချာစာလုံးပေါင်းကအစ လေ့ကျင့်သွားတယ်။ အဲသလိုနဲ့

ကျွန်တော်ဟာ ကျူရှင်မှာ အမှားအနည်းဆုံး (၁၀) လုံးနဲ့ အောင်မြင်စွာ အမှားပြင်ခဲ့ရပါတယ်။

နောက်တစ်ခုက ကျူရှင်ရဲ့ကျောင်းသားဦးရေပဲ။ ကျောင်းသားက ရှိတာမှ ဆယ်ယောက်ရယ်။

အလှည့်ကျ တစ်ယောက်က နေ့တိုင်းပျက်တယ်။ ဒါနဲ့ အမြဲတမ်း ကိုးယောက်ပဲရှိတယ်။

ပျက်တဲ့ထဲမှာ ကျွန်တော်တော့မပါဘူး။ လိမ္မော်လွန်းလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့တွေ

အလှည့်ကျပျက်နေကြတာနဲ့ ကျွန်တော့် အလှည့်ကို မရောက်တော့တာပါ။ တကယ်ပျော်ဖို့ကောင်းတဲ့

ကျူရှင်ပါပဲ။

ကျူရှင်တက်နေရာကနေ တစ်ပတ်လောက်လဲကြာရော နှလုံးသားပြ နှုတ်က စတင်ပါလေရော။

ကျွန်တော် ကိုးတန်းတုန်းက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တော်တော်လေး ကြိုက်ခဲ့ဘူးပါတယ်။

ဖွင့်တော့ မပြောဘူးပါဘူး။ အဲ ဆယ်တန်းလဲရောက်ရော မေ့သွားရော။ မေ့တာကလည်း

ထူးဆန်းတယ်။ သူနဲ့မတွေ့ရတဲ့ နွေရာသီ သုံးလပဲ မေ့တာ။ အကြောင်းက ကျူရှင်က

ကောင်မလေးတွေက သူ့ထက် ပိုချောတယ်လေ။ ဟီး။ အဲဒါနဲ့ ထုံးစံအတိုင်း အဲဒီထဲက

တစ်ယောက်ကို ချိန်ပါလေရော။ မဆိုပါဘူး။ ပထမတစ်လတော့ အိုကေပါတယ်။ သူ့နာမည်က

ဖြူနှင်းသန့်တဲ့။ နာမည်ရော၊ လူရော လှပါတယ်။ လှပေမယ့် တော်တော်လေး အရပ်ရှည်ပါတယ်။

ကျွန်တော်က အရပ်ပုတော့ တမျိုးတော့ တမျိုးကြီးပဲ။ သူ့ကို မော့ကြည့်ရတာကို အောက်သလို

ခံစားရပါတယ်။

စဖြစ်တော့ ရယ်တော့ ရယ်ရပါတယ်။ ကျူရှင်တက်ပြီး နှစ်ပတ်လောက်ပါ။ ကျွန်တော်က သူ့ဆီက

စာအုပ်ငှားပါတယ်။ တကယ်တော့ ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ သက်သက်မဲ့ သိချင်လို့ပါ။ (

ဘာသိချင်တာလည်း ပြောဘူး။) သူကလည်း ငှားပါတယ်။ သူက လက်ရေးလည်း

အတော်လှပါတယ်။ သူက လှသလောက် ကျွန်တော့်လက်ရေးကတော့ ပဲပင်ပေါက်ပါပဲ။ ဒါတောင်

အမေက ဆရာမနေ့။ ကျွန်တော်က သူ့စာအုပ်ကို လှန်ကြည့်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။ ‘နင်က

လက်ရေးလှတယ်နော်’။

‘ဘာလဲ ရည်းစားစာ ရေးပေးရမှာလား’ သူက အဲသလောက် ပွင့်လင်းတော့ ကျွန်တော်ကလည်း

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ။ ‘ဘာလို့ ရေးခိုင်းနေမှာလဲ၊ တစ်ခါတည်း ပြောလိုက်မှာပေါ့။’ သူနဲ့

သူ့သူငယ်ချင်းကောင်မလေးက ရယ်ကြပါတယ်။ ‘ဒီရုပ်ကြီးနဲ့များ ဘယ်သူ့ကို သွားပြောမှာလဲ။’

‘ဟား၊ အချစ်စစ်မှန်ရင် လက်ခံမှာပေါ့၊ ဘယ်သူကများ လက်ခံမှာလဲ’ ငါ့ကို ကြိုက်ရင်

ပြန်လက်ခံမှာပေါ့၊ ဘာမှပူစရာမလိုဘူး’ သူတို့က ရယ်တယ်။ ‘နင့်မှာ ရည်းစားရှိလား၊ မရှိဘူး၊

ငါကြိုက်တာတော့ တစ်ယောက်တွေ့ထားပြီ။ ဘယ်တော့ ပြောရင်ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေတာ။

ကျွန်တော်လည်း ယောင်ပြီးသူ့စာအုပ်ကို နမ်းလိုက်မိတယ်။ အဲဒီမှာ ကောင်မလေးက ရှက်ပြီး

ကျူရှင်အိမ် အပေါ် ထပ် ပြန်တက်သွားတယ်။

‘နင်ကလည်း တည့်ကြီးပါလား’ သူ့သူငယ်ချင်းကောင်မလေးက ပြောတယ်။ ‘အေး၊

ငါကတော့တည့်ပဲ’ အမှန်က ဘာကိုတည့်မှည်း မသိသေးပါဘူး။ ‘နင်ကလည်း၊ အဲလိုဆို

သူ့နောက်ကို လိုက်သွားလေ’ လိုက်သွားလေဆိုတာက တော်တော်ဆိုးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခုနက

ရပ်နေတာက ကျူရှင်အိမ်ရှေ့မှာပါ။ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး။ အပေါ်မှာက တစ်အုပ်ကြီးပဲ။

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးတွေရော။ သူတို့ အမြင်ကပ်လို့ အိမ်ကို ပြန်ညှော်ရင် --

မတွေးဝံ့စရာပါပဲ။ အိမ်က ရည်းစားထားတာ နည်းနည်းလေးမှ ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့

အဒေါ် အပြိုကြီး အဲလေ အပျိုကြီးတွေက မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်နေကြတာ။ သိသွားရင် ဝှက်နဲ့ အစိခံရမှာ။

ကျွန်တော်လည်း ထူးပါဘူး ဆိုပြီး အပေါ် တက်လိုက်သွားတယ်။ အမှန်က ကျွန်တော်သူ့ကို ကြိုက်ပါတယ်လို့ တစ်ခွန်းမှ မဟလိုက်မိပါဘူး။ သူ့ဟာသူ လိုရာဆွဲတွေးပြီး ရှက်နေတော့ ကျွန်တော်လည်း ချော်လဲရောထိုင်လိုက်တာပါ။ သူကလည်း တော်တော်ချောတာကိုး။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကြိုက်ပါတယ်။ အဲ စဉ်းစားမရတာက ကျွန်တော့်လောက် ရုပ်ဆိုးတဲ့လူကို သူက ဘာလို့ သဘောကျသလဲ ဆိုတာပါပဲ။ မိန်းမဆိုတာ တခါတရံ (အမှန်တော့ အမြဲတမ်း) နားလည်ရ ခက်ပါတယ်။

အပေါ် ထပ်ရောက်တော့ သူက ကျွန်တော့်ကို လှည့်မကြည့်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခိုးခိုးပြီး ကြည့်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကြည့်တာမြင်ရင် မကြည့်ချင်ယောင် ဆောင်နေပေမယ့် မျက်လုံးကတော့ ထောင့်ကပ်နေပါတယ်။ ဘယ်ရမလဲ။ ဒီလောက်ဆို သဘောပေါက်ပြီ။ ကျွန်တော်ကလဲ ဘယ်ခေပျံမလဲ။ ရှယ်ပြန်ရိုးတာပေါ့။

နောက်ရက် သူ့အတွက် မနက်စာ ဝယ်လာပေးတယ်။ အဲဒီနေ့ကစပြီး နောက်အားလုံး သိကုန်တဲ့အထိပါပဲ။ အိမ်က ကျွန်တော်ကို မုန့်ဖိုးပေးတာ၊ ဘုရားစူး မုန့်ဖိုးပါ။ ကျောင်းမှာ မုန့်စားကျောင်းဆင်း မုန့်စားနိုင်ရုံလောက်ပါ။ ခုဟာက ကျောင်းမရှိတော့ ရတဲ့မုန့်ဖိုးလေးတွေကို မသုံးရက်၊ မစွဲရက် စုထားတာပါ။ မနက်စာကိုတော့ အိမ်ကနေ အဝတီးလာခဲ့ပါတယ်။ အဲ သူကတော့ မနက်ဆို မုန့်စားလာလေ့မရှိဘူး။ ဒါကိုသိတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းက အင်ဖော်မေးရှင်း လာပေးပါတယ်။ အင်ဖော်မေးရှင်း ပေးတဲ့အတွက် အအေးက တိုက်လိုက်ရသေးတယ်။

မှည့်သွားတာပဲ။

ဒီလိုနဲ့ လေးရက်လောက်ကြာတော့ သူနဲ့ကျွန်တော် တရားမဝင် ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြတယ်။ သူကလည်း သူ့အိမ်ကသိမှာစိုးတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးတွေ သိမှာစိုးတယ်။ ဒီတော့ ကြားထဲကနေ သူ့သူငယ်ချင်း စိုးစိုးမာက လှုပ်ရှားပေးရတယ်။ အဲဒီမှာတင် ရှုပ်ကုန်တော့တာပါပဲ။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးတွေက ကျွန်တော် စိုးစိုးမာကို ကြိုက်တယ်လို့ ထင်ကုန်ကြတယ်။ စိုးစိုးမာမှာက ဘဲရိတယ် (ချက်စားစရာ မဟုတ်ပါ) ။ အဲ သူ့ဘဲကလည်း ကျွန်တော် သူ့ဆော်ကို ဝိုက်တယ်ထင်လို့ ပြဇနာ လာလုပ်ပါတယ်။ တော်သေးတယ်။ စိုးစိုးမာ ရောက်တာမြန်ပေလို့ပေါ့။ မဟုတ်ရင် အိမ်ကို ပတ်တီးနဲ့ ပြန်နေရမှာ။ ဒီကြားထဲ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးတွေက တမောင့်။ သူတို့က ကျွန်တော်နဲ့ စိုးစိုးမာနဲ့ သဘောမတူဘူးတဲ့။ အိမ်ကိုတိုင်မယ်ဆိုလို့ မနည်းအာပေါက်အောင် ရှင်းပြလိုက်ရတယ်။ အဲဒီတော့တစ်ခါ ပြဇနာက သူတို့လည်း အောင်သွယ်ပေးမယ်ဆိုပြီး ကောင်မလေးတွေက ကျူရှင်တစ်ခုလုံး မောင်းခတ်ပါလေရော။ ကျွန်တော့်ကောင်မလေးကတော့ ရှက်လို့ဘာမှမပြောပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ မျက်နှာလည်းပူ၊ သူ့ကိုလည်း အားနာ၊ ဟိုချာတိတ်မတွေလည်း မနိုင်နဲ့ ချာလပတ်ကို လည်နေတာပါပဲ။

အားလုံးလည်း သိကုန်ရော ကောင်မလေးကပြောတယ်။ နောက်ရက်တွေ မုန့်ဝယ်မလာပါနဲ့တော့တဲ့။ သူက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးတွေ ပြောပြလိုသိပြီးပြီတဲ့။ ဘာကိုသိတာလဲတော့ မသိပါဘူး။ နောက်ရက်တွေ သူ့မုန့်သွားစားပြီး ပြန်လာရင် မုန့်ထုပ်ကလေးတွေ ပါလာတယ်။ ကျွန်တော်ဖို့တဲ့။ သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးတွေကို နားရင်းပဲ တီးရမလား။ ထိုင်ပဲ ကန်တော့ရမလားတောင် မသိတော့ပါဘူး။

နောက်တစ်လမှာ ကျူရှင်ကျောင်းသားသစ်တွေ ရောက်လာတယ်။ ဆယ်တန်းဖြေပြီးသား စီနီယာကြီးတွေကလည်း ဆရာမဆီ လာပြန်ကူညီကြတယ်။ သူတို့က တချိန်လုံး မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်နေတော့ အရင်လို ကြည့်နူးချိန်မရတော့ဘူး။ အရာရာတိုင်းကို သတိဝီရိယနဲ့ နေကြရတယ်။ အဲဒီမှာ ကောင်မလေးရော ကျွန်တော်ရော နှစ်ယောက်လုံး သွေးအေးသွားပြီး နောက်ပိုင်း သိပ်ပြီးတော့တောင် စကားမပြောဖြစ်တော့ပါဘူး။

အခန်း (၂)
အချိန်=သင်္ကြန်ကာလ မတိုင်မီ
နေရာ=ကျွဲရှင်
ခေါင်းစဉ်=မကြင်ရတဲ့ ထိုဘဝ

အဲ ကျွဲရှင်မှာ တစ်လလုံးလုံး တက်ခဲ့လို့ ကျွဲရှင်ရဲ့အထာတွေ နောကျေနေပြီလို့တော့ မမှတ်ပါနဲ့။ ပြဇာတ် တက်တုန်းပါပဲ။ ကျွဲရှင်ဆိုပေမယ့် ဆရာတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်အကူး အားနေချိန်မှာ အလကားမနေရပါဘူး။ စာကျက်ခိုင်းပါတယ်။ ကျွဲတော်တို့ကျွဲရှင် လာအပ်ထားတဲ့သူတွေက ဆေးကျောင်း မှန်းတဲ့သူနဲ့။ စစ်-ဆေး မှန်းတဲ့သူနဲ့။ သူ့ဟာနဲ့သူတော့ အလာကြီးတွေ ချည်းပါပဲ။ ကျွဲတော်တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး လာတာပါ။ ကျွဲရှင်မှာရှိတဲ့ စီနီယာကြီး သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကလည်း ဆေးကျောင်း သေချာပေါက်ဆိုပဲ။ သူကတော့ နောက်ပိုင်း တကယ် ဆရာဝန် ဖြစ်သွားပါတယ်။

ကျွဲရှင်မှာ ရှိတဲ့သူတိုင်းလိုလို အားနေရင် စာကျက်ကြပါတယ်။ ကျွဲတော်ကလွဲရင်ပေါ့။ ကျွဲတော်ကတော့ အားနေရင် ငိုက်ပါတယ်။ ဧပြီလကလည်း ပူစပြုလာပါပြီ။ အဲဒီတော့ ကျွဲတော်အတွက်တော့ ပင်ပန်းတဲ့လကြီးပါပဲ။ အဲဒီထဲ အိမ်ရှင်ဆရာမက အားတဲ့အချိန်၊ ဆရာ မလာတဲ့အချိန်တွေမှာ မြန်မာစာ ခက်ဆစ်တွေ လာပြန်ရမယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ‘မင်းတို့တွေ သေချာကျက်ကြ၊ ပြီးရင် ဟိုကောင်တွေဆီ သွားပြန်ကြ။ ပြန်ပြီးတဲ့သူတွေ အလုံး ၁၀၀ ပြည့်ရင် အလွတ်ရေးရမယ်’။ တကယ်တော့ သူ့ရဲ့ဘာသာ Chemistry နဲ့ မြန်မာစာနဲ့က တခြားစီပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူက အကျက်သန်တာဆိုတော့ စာပဲ ကျက်ခိုင်းနေတော့တာပါပဲ။ နွေရာသီနဲ့ မြန်မာစာကတော့ လင်မယားလိုပါပဲ။

ကျွဲရှင်မှာ ဖြူနှင်းသန့်လေးနဲ့ အရင်လို လွတ်လွတ်လပ်လပ် မတွေ့ရလို့ အပြင်မှာတွေ့ဖို့ကြံပြန်တော့ ပြဇာတ် တစ်ခုက သူနဲ့ကျွဲတော်သွားတဲ့ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်မှာ စီနီယာတစ်ယောက် အမြဲတမ်းရှိနေတတ်တယ်။ ပြီး နောက်တစ်ခုက ကျွဲရှင်ရဲ့ အိမ်ရှင်ဆရာမက ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ကောင်မလေးတွေ ရောတာမကြိုက်ဘူး။ သူက အပျိုကြီးဆိုတော့ သူများတွေကိုလည်း သူ့လိုပဲ ဖြစ်စေချင်မှာပေါ့။ သူ့အစ်ကိုကြီးကလည်း လူပျိုကြီးဗျ။ သူ့အစ်ကိုကြီးနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို ကျွဲတော်တို့က ဝိုင်းနှောင့်တယ်။ ‘ဘိုးတော်ရဲ့ အခန်းထဲ မင်းဝင်ရဲလား’၊ ‘ဝင်ရဲတာပေါ့၊ ဘာလို့မဝင်ရဲရမှာလဲ’၊ ‘ဝင်ဘူးလား’၊ ‘ဝင်ဘူးတာမှ ခဏခဏပဲ၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ’၊ ‘အား၊ ဒါဆို မင်းဘဝဆုံးပြီပေါ့’၊ သကောင့်သားက အူလည်လည်နဲ့ ‘ဘာလို့ ဆုံးရမှာလဲ’၊ ‘ဟ၊ သူက အဲဒီ အခန်းထဲနေလို့ မိန်းမ မရတာ မင်းကပါ ဝင်တော့ မင်းလည်း မိန်းမ မရတော့ဘူးပေါ့၊ ပြီးတော့ သူက လူပျိုကြီးဆိုတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်’ အဲဒီကောင်လည်း ကျွဲတော်တို့ကို လိုက်ထိုးပါလေရော။ လက်သီးနဲ့နော်။

တခါ အပြင်သွားရင် ဆရာမက မိန်းကလေးတွေကို ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ အသွားမခံဘူး။ ကျွဲတော် သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးတွေနဲ့ ကျွဲတော်သွားတာတောင် မရဘူး။ ဒါတောင် ကျွဲရှင်အပ်တုန်းက တူတူ အပ်ထားတာနော်။ ကြိုက်ဘူးဗျ။ အဲဒီတော့ အရာရာ လုပ်ရကိုင်ရ ခက်ခဲတာပေါ့။ ကြည့်နူးချိန်တွေ ကုန်ရောဗျာ။ ဆယ်တန်းကျောင်းသားမှာလည်း အသည်းနဲ့ပါပဲ။ ချစ်တတ်ပါတယ်။ နောက်ထူးဆန်းတဲ့ ပြဇာတ်က တခြားဟာမဟုတ်ဘူး။ အင်္ဂလိပ်စာဆရာနဲ့ဗျ။ ကျွဲတော်က အဲဒီဆရာချိန်မှာ ရှေ့ဆုံးတန်း သူနဲ့ကပ်လျက်မှာ တစ်ယောက်တည်း။ အဲ ကျွဲတော် ကောင်မလေးက အဲဒီဆရာနဲ့ အစေးမကပ်လို့ မတက်ဘူး။ အဲဒီအချိန်ဆို ကျန်တဲ့ကောင်တွေက နောက်ဆုတ်ပြေးကြလို့ ကျွဲတော်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တာ။ အဲဒီဆရာက တစ်မျိုး။

သူလာတာက နောက်ဆုံးအချိန် (၆ : ၃၀) ကနေ (၈ : ၀၀) ထိ။ သူလာရင် ဗိုက်ဆာလို ဆိုလို့ မုန့်က ဝယ်ကျွေးရသေးတယ်။ သူ့အကြောင်းသိတဲ့ သူတွေပြောတော့ အရင် နာမည်ကြီး ဒေါက်တာတစ်ယောက်ရဲ့ သားလို့ ပြောတယ်။ ဟုတ်လားတော့ သိဘူး။ မေးမကြည့်မိဘူး။ ပြဇနာက ဘယ်ကစလည်းဆိုတော့ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော့်နောက်က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဟာသတစ်ခုပြောတော့ ကျွန်တော်က သူနဲ့လှည့်ပြောရင်း ရယ်ကြရော။ အဲ ကျွန်တော်လှည့်ပြီး ရယ်တော့ နောက်ပြန်လှည့်လို့ မရလို့ တစောင်းလှည့်ရပါရော။ ကျွန်တော်ကလည်း နောက်ပြန်လှည့်ရင် ဇက်ညောင်းမှာ စိုးလို့ ဘေးတိုက်ပဲ တစ်စောင်းထိုင်နေလိုက်တယ်။ အဲဒီနေ့က ဟာသတွေ ပြောနေတာဆိုတော့ ပြဇနာမရှိလောက်ပါဘူးဆိုပြီး နေတာပေါ့ဗျာ။ ပြဇနာက ကျွန်တော်လှည့်နေတဲ့ဘက်ဗျာ။ အဲဒီဘက်မှာ မိန်းကလေးတန်းရှိတော့ ကျွန်တော်က မိန်းကလေးတန်းဘက် လှည့်နေသလို ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သတိလည်း ထားမိပေါင်ဗျာ။ ကျွန်တော့် ကောင်မလေးကလွဲရင် ကျူရှင်မှာကလည်း ကြိုက်စရာမှ မရှိတော့တာ။ ဘယ်သတိထားမိမှာလဲ။

အဲသလိုလှည့်လို့ဆိုပြီး ဘိုးတော်က ကျွန်တော့်ကို နောက်ဆုံးတန်းကို ပို့လိုက်ရော။ ကျပ်ညပ်နေတဲ့ အတန်းရောက်သွားရော ဆိုပါတော့။ ကျန်တဲ့သူတွေ မရိပ်မိပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ တန်းရိပ်မိလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် ငြိမ်နေလိုက်ရော။ အဲ ကျူရှင်မှာက ယောက်ျားလေးတွေထဲမှာ ကျွန်တော့်နဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကလွဲရင် ကျန်တာက သူတပည့်တွေချည်းပဲ။ ရှစ်တန်းနှစ်ကစပြီး နှစ်တိုင်းသင်လာတာ ဆိုပါတော့။ အဲဒီတော့ သူမကြည်တာ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ပဲရှိတာ။ အဲဒီထဲကမှ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း သင်ကောင့်သားကလည်း သူနဲ့ တစ်ယောက်ကျော်က လူကို ပေတံလှမ်းပေးတာ အလယ်ကကောင်ရဲ့ ဂုတ်ပေါ် တင်ပေးထားရော။ ပေတံအလယ်မှာကလည်း ဘာကိုလည်းမသိဘူး ကပ်ထားတာ။ အဲဒါကို ဘိုးတော်က မြင်သွားပြီး အမှိုက်တင်ပြီး ဆော့လို့ဆိုပြီးဆဲရော။ ရိုက်တော့မရိုက်ပါဘူး။ အဲဒီမှာ စောစောက ကျွန်တော်ကိစ ပါ ပြောရော။

‘မင်းက ယောက်ျားပဲ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အဲဒီလောက်ငမ်းစရာလား။ ယောက်ျားဆိုတာ အိန္ဒြေ နဲ့ နေရတယ်ကွ။ မင်းဟာက ခုလူမြင်လို့တောင် မကောင်းဘူး။ မင်းအဲသလောက် မိန်းမလိုချင်နေရင် သွား၊ ငါ့ကျူရှင်လာမတက်နဲ့။ ဆယ်တန်းလည်း ဖြေမနေနဲ့။ မိန်းမသွားယူချေ။ အလကားကောင်’ ဘာညာဆိုပြီး ဆဲဆိုလိုက်တော့ ကျွန်တော်မှာ ပြန်ပြောရခက်၊ မပြောရခက်။ အဲဒီဆရာက လူကြည့်တော့ ခေတ်မီသယောင်ယောင်နဲ့။ တကယ့် ကွန်ဆာဗေးတစ်ကြီး။ ခံရခက်တာက သူပြောတာနဲ့ ကျွန်တော်ဖြစ်နေတာက ဘာမှ ဆိုင်ဘူး။ ပြီး စွပ်စွဲတာကလည်း ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးနဲ့။ နည်းနည်းတော့ ခံပြင်းတာပေါ့။ ဘယ်လိုကြီးမှန်းလဲ မသိဘူး။ အီလည်လည်ကြီး။ နောက် ပြီး ကျွန်တော့်ကို နောက်ရက် မိဘခေါ် လာရမယ်။ ဘာညာနဲ့ပေါ့။ ခေါ် ပါဘူး။ ဘယ်ရမှာလဲ။ ခေါ် ခဲ့ရလည်း ပြဇနာမဟုတ်ပေါင်။

အဲဒီကောင်မလေးတွေနဲ့က ငယ်ငယ်ကတည်းက ပခုံးဖက်ပေါင်းလာတာဆိုတော့ သူတို့နဲ့ဆိုလို့ကတော့ အိမ်က နဲဗားမိုင်းပဲ။ တခြားသူနဲ့သာဆို ယုံချင်ယုံမယ်။ အဲဒါတွေတော့ မကြိုက်မှန်း အိမ်ကလည်း သိပြီးသား။ အဲ သူတို့က ချောတော့ ချောပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူငယ်ချင်း ချင်း ကျွန်တော်က မခံစားတတ်မှန်း အိမ်က သိပြီးသား။ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ဇီဇာကြောင်မှန်း အိမ်ကလည်းသိတယ်။ ခက်တာက လူကြီးတွေက ပြဇနာမဟုတ်ဘဲ ဆရာမက ပြဇနာဖြစ်နေတယ်။ အိမ်ရှင်ဆရာမက အဲဒီဆရာကို ဖေးဗရိတ်ဖြစ်နေတော့ ပြဇနာ ဖြစ်ရော။ ကျွန်တော်လည်း ဝါနင်း အပေးခံရတယ်။

တော်သေးတာက ဘွားတော်က ကျွန်တော်နဲ့ ဖြူနှင်းသန့်လေး အကြောင်းကို မသိလို့။ သိများသာသိသွားရင် မတွေ့ ဝံ့စရာဘဲ။ တစ်ခါ ကျူရှင်က ကောင်တွေလည်း မသိသေးတာ ကံကောင်းတယ်။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းက လွဲရင်ပေါ့။ ဟိုအင်္ဂလိပ်ဆရာက ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကို နွှာချင်တာ အကြောင်းရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကလွဲရင်

ကျန်တာက သူတပည့်တွေချည်းပဲ။ မိန်းကလေးတွေတော့ မပါဘူး။ ကျူရှင်မှာက စာတော်တာကလည်း ယောက်ျားလေးထဲက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ပဲရှိတာ။ အဲဒီတော့ နည်းနည်းမျက်စိစပါးမွှေးစူးတာပေါ့။ ဒါတောင် ယောက်ျားလေးတွေထဲမှာ ဖွချင်တာ တစ်ယောက်ရှိသေးတယ်။ သူ့ကိုလည်း ပတ်ရှောင်ရသေးတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းကြီးဟာ မလွယ်ရေးချ မလွယ်ကြောင်းပါ။ နောက်ပိုင်း မရရအောင် ကြိုးစားရတယ်။ ဒါပေမယ့်ဗျာ ဘယ်တော့ကျေနပ်မလဲ။ အားမရဘူး။ ကိုယ့်ချစ်သူကို သေချာတောင် စိုက်မကြည့်ရဲတဲ့ဘဝ တယ်ဆိုသဗျာ။

ဒီလိုနဲ့ သင်္ကြန်မတိုင်ခင်မှာ ဘာမှ လှုပ်ရှားလို့မရတဲ့ ဘဝကို အဆုံးသတ်နိုင်ဖို့ သင်္ကြန်ကို မျှော်နေမိတယ်။ သင်္ကြန်တွင်းကျမှ ချစ်သူနဲ့အပြတ်ကဲမယ်ပေါ့ဗျာ။ ဘယ်ရမလဲ။ မျိုးသက်နောင်တဲ့။ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် အကုန်ထွက်တယ်။ အကြံဆိုးပေါင်း မြောက်မြားစွာကို ဦးနှောက်ကနေ အလိုလို ထုတ်နိုင်တယ်။ သို့သော်လည်း ကံဆိုးပုံများကတော့ အိမ်က အမိန့်ချလိုက်ပုံက ဒီနှစ်သင်္ကြန် ရိပ်သာ ဝင်ရမယ်တဲ့ဗျာ။ စိတ်ညစ်ချက်ကတော့ ပြောမနေနဲ့။ ဘယ်လိုညစ်သွားမှန်း မသိပါဘူး။ ခဲလေသမျှ သဲရေကျပါပေါ့ဗျာ။ သင်္ကြန်တွင်း ပျော်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတာ ခုတော့ ရိပ်သာမှာ ဘယ်လိုနှစ်ပါးသွားရမလဲ။ မသိပါဘူးဗျာ။ ရတဲ့အချိန် သူ့ကို ပြောတော့ ကောင်းပါတယ်တဲ့။ ဆယ်တန်းမဖြေခင် ကုသိုလ်လုပ်ပြီးသား ဖြစ်တာပေါ့တဲ့။ သေရော။ ဒါပေမယ့် သူလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံပါပဲ။ သူကလည်း မလည်တော့ဘူးတဲ့။ စာပဲ ကြိုးစားကျက်နေမယ်တဲ့။ သင်္ကြန်တွင်း ဥပုသ်စောင့်မယ်။ ဘာညာပေါ့ဗျာ။ ဟုတ်မဟုတ်တော့ ကျွန်တော်လည်းမသိဘူး။ ဒီလိုနဲ့ သင်္ကြန်မရောက်ခင် ဘာသာတိုင်း စာမေးပွဲစစ်တော့ ဖြူနှင်းသန့်က အတန်းထဲမှာ အမှတ်အများဆုံးရတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ၂ဘာသာပဲအောင်တယ်။ အောင်တဲ့ ၂ဘာသာက အဆန်း။ မြန်မာစာနဲ့ သင်္ချာတဲ့။ ဘယ်လိုအောင်သွားမှန်းတော့ မသိပါဘူး။ ကျွန်တော့် မြန်မာစာလက်ရေးက စုတ်ပြတ်နေတာပဲ။ သင်္ချာကတော့ နဂိုကတည်းက ဝါသနာပါတာဆိုတော့ ပြဇာတ်နာမရှိပါဘူး။ အဲဒီအောင်စာရင်းကြီးကို အိမ်ကသိသွားတဲ့အခါမှာတော့ ရှိသမျှ ထွက်ပေါက်အားလုံး ပိတ်ခံလိုက်ရပါတော့တယ်။

အခန်း (၃)
နေရာ=ရိပ်သာ
အချိန်=သင်္ကြန်တွင်း
ခေါင်းစဉ်=စံပြပုဂံ မှီလ်

နောက်မကြာခင် သင်္ကြန်ကျပါတယ်။ သင်္ကြန်တွင်း အတွက်ကျူရှင် ဆယ်ရက် ပိတ်ပေးပါတယ်။ အဲဒါကိုက မကောင်းတာ။ ဆယ်ရက်သာ မပိတ်ပေးရင် ကျွန်တော်လည်း ရိပ်သာဝင်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခုတော့။ အင်း ထားပါတော့ပေါ့။ ရိပ်သာ ဝင်တော့ ပထမနေ့တော့ ဟုတ်မလိုလိုပါပဲ။ အဲ ကံဆိုးစွာပဲ။ ဒုတိယနေ့ကစပြီး ငိုက်ပါတော့တယ်။ ရိပ်သာ နာမည်ကို ငဲ့ညှာသောအားဖြင့် ဘယ်မှာ ဝင်တယ်တော့ မပြောတော့ပါဘူး။ သို့သော်လည်း ငိုက်ရင် နောက်ကနေ တုတ်နဲ့လာပြီး တို့တယ်ဗျ။ ကောင်းကောင်းငိုက်လို့မရဘူး။ တရားပြပြီးရင် တရားမှတ်ရတယ်။ တရားမှတ်ချိန်ဟာ ကျွန်တော် ငိုက်ချိန်ပဲ။ အားရပါးရကို ငိုက်လေ့ရှိတယ်။ နောက်ဆုံးတရားပြတဲ့ ဆရာတွေကိုယ်တိုင် တချိန်လုံးဘေးက ထိုင်စောင့်နေတော့မှပဲ မငိုက်ဖြစ်တော့တာ။

တခါရိပ်သာမှာ ကိုယ့်ကို နည်းပေးလမ်းပြ လုပ်တဲ့သူက ရှိသေးတယ်။ ဒီလိုပါ။ ရိပ်သာက ဧည့်တွေ့ချိန်က မနက်တစ်ကြိမ်၊ ညနေတစ်ကြိမ်ရှိပါတယ်။ ရိပ်သာဝင်တာက ကောင်မလေးပါ။

အဲဒီကောင်မလေးကို ကောင်လေးတစ်ယောက်က အမြဲလိုလို လာတွေ့ပါတယ်။ ကောင်မလေးအိမ်ကလည်း တစ်ရက်တစ်လေ လာတွေ့ပါတယ်။ သင်္ကြန်ပြီး နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ကျ အဲဒီကောင်မလေး ရိပ်သာကနေ ပျောက်သွားပါလေရော။ နောက်မှသိရတာက လာလာတွေ့နေတဲ့ ကောင်လေးက သူ့ရည်းစားတဲ့။ ကောင်မလေး အိမ်က အဲဒီကောင်လေးနဲ့ လျှောက်လည်မှာစိုးလို့ ဆိုပြီး ရိပ်သာပို့လိုက်တာ။ ခုတခါတည်း ဧည့်သည် ယောင်ဆောင်ပြီး ခိုးရာ လိုက်သွားတော့တာပါပဲတဲ့။ ကောင်းရော။ ရိပ်သာလည်း နာမည်ပျက်ရော။ ကျွန်တော်တို့တောင် ပြီးအောင်ဆက်မဝင်ရဘဲ ရိပ်သာပိတ်လိုက်ပါတယ်။ ကံများဆိုးချင်တော့ ကောင်မလေးက နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့မှ ခိုးရာလိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့ သင်္ကြန်မလည်လိုက်ရဘူးပေါ့။ တစ်ရက်ပဲဖြစ်ဖြစ် နည်းနည်းလေးသာ စောလိုက်ရင် အတက်နေ့ လည်ချင်လည်ရဦးမှာ။ ခုတော့။ နောက်နှစ် အဲဒီရိပ်သာ ပြန်ဖွင့်တော့ မိန်းကလေးတွေကို ယောက်ျားလေး ဧည့်သည် ပေးမတွေ့သလို ရိပ်သာကနေ အပြင်မပြောနဲ့ သတ်မှတ်စရိယာ အပြင်ကို အထွက်မခံတော့ပါဘူး။ ကံကောင်းတာက ရိပ်သာ ထပ်မဝင်ဖြစ်တော့တာပါပဲ။ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော် ပျင်းပြီး သေရလိမ့်မယ်။ ဘာမှလုပ်စရာမှ မရှိတာ။ ကျွန်တော်က နည်းနည်းမှ အငြိမ်နေနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ။ ဒီတော့ ရိပ်သာဆို နောက် ဝေါင်ဝေါင်ရှေး ဝေးဝေးရှောင်ပါပဲ။

အခန်း (၄)
နေရာ=ကျူရှင်
အချိန်=သင်္ကြန်ပြီး ကျောင်းမဖွင့်မီ
ခေါင်းစဉ်=အိမ်ထောင်တစ်ခု၏ အစ

သင်္ကြန်ပြီး ကျောင်းမဖွင့်မီကာလဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ငရဲခံကာလပါပဲ။ နွေရာသီမှာ Course တစ်ခါပြတ်နိုင်အောင် ဆရာတွေကလည်း အားထည့်ပြီးသင်ပါတယ်။ နွေရာသီ နေကလည်း ချစ်ချစ်တောက် ပူပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း အားရပါးရ ငိုက်ကြပါတယ်။ ဒီတစ်ခေါက်တော့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းတင် မဟုတ်တော့ဘဲ တစ်တန်းလုံး ငိုက်ကြတာပါ။ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ နေ့လည် ၁၂ ကျော်တာနဲ့ အားရပါးရကို ငိုက်ကြတော့တာပါပဲ။ ဆရာတွေက ရှေ့ကသင်ချင်ရာသင်။ ကျွန်တော်တို့က နောက်ကနေ ငိုက်ချင်သလိုငိုက်။ အဆင်ကို ပြေလို့။ ပြီးနေခင်းသင်တာက Bio နဲ့ မြန်မာစာဆိုတော့ သင်လိုက်တာနဲ့ တန်းငိုက်တော့တာပါပဲ။ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုဖြစ်သလဲဆိုတော့ အဲဒီ ဆရာမနှစ်ယောက် မြင်တာနဲ့ကို အလိုလို ငိုက်ချင်လာတဲ့အထိဆိုပါတော့။ သူများတွေ ငိုက်နေချိန်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ ဖြူနှင်းသန့်က တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မသိမသာ စကြပါတယ်။ နောက်ကနေ စောင့်ကြည့်နေတဲ့ ဂိုက်များကိုလည်း သတိထား ရပါသေးတယ်။ အိမ်ရှင် ဆရာမချိန်ကတော့ ငိုက်ချိန်မရပါဘူး။ သူက တစ်ချိန်လုံးလိုလို ကြိမ်းမောင်းနေတော့ အလိုလိုကို မျက်စိက ကျယ်နေပါတယ်။ မနက်ခင်းလည်း မနက်ခင်းဆိုတော့ ပိုပြီး ကျယ်နေတာပေါ့။ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း အောင်မျိုးထွန်းက အိမ်ရှင် ဆရာမနဲ့ အတော် ရင်းနှီးပါတယ်။ သူက အဲဒီဆရာမအိမ်မှာပဲ နေ့လည် ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်လဲပြီး နေပါတယ်။ ညကျမှ သူ့အဖေက လာပြန်ခေါ် ပါတယ်။ သူတို့အိမ်က တော်တော်လေး ဝေးပါတယ်။ ပုဂံလူပျိုကြီးအခန်းထဲ ဝင်တဲ့တစ်ယောက်ကလည်း အဲဒီလိုပဲနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီတစ်ယောက်ကတော့ မဝေးပါဘူး။ ဆရာမ အိမ်နဲ့လွှဲလာနေရတာပါ။ သူတို့ကလွဲရင် ကျန်တဲ့သူတွေက အိမ်ပြန်ကြ ပါတယ်။ ကျွန်တော် အပါအဝင်ပေါ့။ သူတို့အဝတ်လဲခန်းအဖြစ် စာသင်ခန်းကိုတက်တဲ့ လှေကားထိပ်က

အခန်းကိုပေးထားပါတယ်။ တံခါးပါတယ်။ အဲဒီနေရာကနေ စာသင်ခန်းကို လှမ်းမြင်နိုင်ပါတယ်။ ဆရာတွေ စာသင်နေရင် ဂိုက်သုံးယောက်က အဲဒီအခန်းထဲမှာ နေပါတယ်။ တံခါးတော့ ဖွင့်ထားပြီး ကျွန်တော်တို့ စာသင်တာ နားထောင်မထောင် စစ်ဆေးလေ့ရှိပါတယ်။

တစ်ရက် ကျွန်တော်တို့က အိမ်ကနေ ပြန်ရောက်အလာ ဟိုနှစ်ယောက်က ရေချိုးပြီး တက်အလာပဲ ရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက အရင်ချိုးတော့ သူကတော့ အဝတ်လဲ ပြီးပါပြီ။ ဟိုတစ်ယောက်က အဝတ်လဲတုန်းပေါ့။ ရေစိုကြီးနဲ့။ အမှန်က အဲဒီအချိန်မှာ တံခါး ပိတ်ထားတာပါ။ ကျွန်တော်တို့တွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ရောက်လာလို့ တံခါးကို ဂျက် မချတော့ပဲ စေ့ရုံ စေ့ထားလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ပြ ဇွန်နာက စတာပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့ကျူရှင်က ဂိုက်သုံးယောက်မှာ နှစ်ယောက်က ယောက်ျားလေးပါ။ တစ်ယောက်က မိန်းကလေးပါ။ သိပ်မချောလှပေမယ့် မဆိုးပါဘူး။ ထားပါတော့။ အဲသလို တံခါးစေ့ထားတုန်းမှာ နောက်မှ ရေချိုးပြီးတက်လာတဲ့တစ်ယောက်က အဝတ်လဲပါတယ်။ အောက်ခံဘောင်းဘီ စဝတ်တာပေါ့ဗျာ။ ရေလဲပုဆိုးပါပေမယ့် ချွတ်ဝတ်တာပေါ့။ ယောက်ျားလေးတွေချည်းပဲကိုး။ အဲဒီမှာ အပေါ် ကို တက်လာတဲ့ မဒီများက ကျွန်တော်တို့ အထဲမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲလို့ ချောင်းကြည့်ပါတယ်။

သူတို့တက်လာကတည်းက ကျွန်တော်က ခြေသံကြားလို့ တံခါးဝမှာ မတ်တပ်ရပ်နေတော့ သူတို့ချောင်းကြည့်ချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကိုပဲတွေ့ပြီး လန့်သွားကြပါတယ်။ အဲ ကျောကုန်းကို ပြောတာနော်။ သူတို့ကတော့ အပေါ် ထပ်ကို ဆက်တက်သွားကြပါတယ်။ ဟိုအဝတ်လဲနေတဲ့ မောင်မင်းကြီးသားကတော့ လန့်ဖျပ်ပြီး ဘောင်းဘီက ခြေကျင်းဝတ်မှာ ငြိနေပြီး ပစ်လဲပါလေရော။ ဟိုကောင်မလေးတွေက ဆက်တက်သွားကြပေမယ့် ဂိုက်မမက အခန်းတံခါးကြီး တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လာတော့ အဟီး။ ဟိုတစ်ကောင်က ဖင်ထိုင်လျက်လဲနေတော့ အမြောက်နဲ့ ချိန်ထားသလိုပါပဲ။ ကွက်တိပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း မရှိတော့ဘူးဆိုပြီး ဘေးမှာ သွားထိုင်လိုက်တော့ ရုပ်ရှင်ကြည့်မိပြီး အမြောက်စာမိသွားတဲ့ ဂိုက်မမမျှာ ရှက်ရှက်နဲ့ တံခါးကြီးပြန်ပိတ်ပြီး ထွက်သွားပါလေရော။ နောက်ပိုင်းကျတော့ အဲဒီမောင်မင်းကြီးသားက မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ဂိုက်မမကို ရည်းစားစကားပြောပါလေရောဗျာ။ မတော်တဆ မြင်မိတာကို ကိုင်ပြီး သူ့ကို ပြန်မကြိုက်ရင် သူအဝတ်လဲနေတုန်း ခိုးကြည့်ပါတယ်ဆိုပြီး ဆရာမကို တိုင်မယ်တဲ့။ အစကတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း မသိလိုက်ပါဘူး။ ဂိုက်မမက တစ်ပတ်လောက် မလာဘဲနေတော့ ဆရာမက ဇွတ်ကိုခေါ် ပါလေရော။ အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်တို့လည်း သိရတာပါ။ ဆရာမကတော့ မသိပါဘူး။ သိရင် ဘယ်ရလိမ့်မလဲ။ ပြ ဇွန်နာ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု သေချာပေါက်တက်မှာပေါ့။ ဂိုက်မမပဲ တက်မလား၊ အဲဒီကောင်ပဲတက်မလားတော့ မသိပါဘူး။ အဲဒီကိစ္စ ဇွန်နာကို ပြောနေတုန်း ကြားသွားတဲ့ ငတိတစ်ကောင်က သတင်းပေးမှ သိရတာပါ။ ဟိုကောင်က တစ်ခွန်းမှ မဟာဘူး။ အစပိုင်းမှာ ဂိုက်မမက အင်ပါသေးတယ်။ နောင်ငါးနှစ်အကြာမှာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို နှစ်နှစ်အရွယ် သမီးလေးတစ်ယောက်နဲ့အတူ တွေ့ရပါလေရော။ အားကျတယ်နော်။

အခန်း (၅)
နေရာ=စာသင်ကျောင်း
အချိန်=ကျောင်းဖွင့်ကာစ အချိန်
ခေါင်းစဉ်=အချစ်ဟောင်းနဲ့ ရက်ပေါင်းများစွာ

ကျောင်းဖွင့်ကာစ ရက်တွေကတော့ သိတဲ့အတိုင်း ရှုပ်ရှက်ခပ်နေပါရော။ ကျူရှင်ကနေ ကျောင်းကို အချိန်မီအောင် အမြန်ပြေးရတယ်။ ကျူရှင်အချိန်တွေ ပြန်ညှိရတယ်။ ဒီတော့ အားကို

အားပါဘူးဗျာ။ ဟိုပြေးရ၊ ဒီလွှားရနဲ့။ ဖြူနှင်းသန့်နဲ့ ကျွန်တော်က ကျောင်းမတူပါဘူး။ ဒီတော့ အဲဒါကလည်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို ပိုပြီးဝေးကွာစေပါတယ်။ ပြဇာတ်တော့ မရှိပါဘူး။ ကျောင်းမှာက အဆက်ဟောင်းလေးရှိသေးတော့ တော်သေးတာပေါ့။ ကျောင်းမှာက အခန်းတွေ ပြန်စီကြရတော့ ဖွင့်စရက်တွေမှာ အရမ်း ပင်ပန်းပါတယ်။ ခုံတွေ လူကြရတယ်။ ကျောင်းသားချင်းတော့ သိပ်ပြဇာတ်မရှိလှပေမယ့် ကျောင်းသူတွေကတော့ ပြဇာတ်ပေါင်းစုံနဲ့ပါ။ ကျွန်တော်တို့တွေက လူသေးတော့ ရှေ့ဆုံးတန်းမှာ နေရာရကြပါတယ်။ အတန်းပိုင်က ငြာ သင်ပါတယ်။ ပထမဆုံးနေ့ကတည်းက ပြဇာတ်ကစပါလေရော။ ကျောင်းအုပ်က အခန်းတွေကို လူအရေအတွက်နဲ့ ပြန်စီတော့ ယောက်ျားလေးတွေထဲမှာ နောက်ခန်းက ၁၅ ယောက်လောက် ပါလာပါတယ်။ မိန်းကလေးတွေကျ နောက်ခန်းကို ၁၅ ယောက်လောက် ရောက်သွားပါတယ်။ အဲဒီထဲမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အဆက်ဟောင်းလေး ပါသွားပါရောဗျာ။ နောက်ပြီး ကျောင်းမှာ အရင်ကရှိခဲ့တဲ့ မိန်းကလေး အိမ်သာနဲ့ ယောက်ျားလေးအိမ်သာကို နွေရာသီမှာ ဖြိုချပစ်ပြီး အသစ်နှစ်ခု ပြန်ဆောက်ပါတယ်။ ပြန်ဆောက်တော့ မိန်းကလေး အိမ်သာနေရာမှာ အမှိုက်ပုံကြီး ဖြစ်သွားပြီး ယောက်ျားလေး အိမ်သာနေရာမှာ မိန်းကလေးအိမ်သာ ဖြစ်သွားပါတယ်။ ပြီး အဲဒီနေရာနဲ့ ကပ်ရက်ကျမှ ယောက်ျားလေး အိမ်သာကြီးကို ဆောက်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီမှာ ကျား၊ မ ဘာမှ ရေးမထားသလို နှစ်ခုလုံးက ဆင်တူတွေပါ။ ပြီး အဲဒီနေရာ နှစ်ခုက ကွင်းပြင်ကြီးထဲမှာပါ။ အပေါ်ကလည်း အဲဒီ အိမ်သာကန်ကြီး နှစ်ခုဆီက အနံ့တွေ သန့်ရှင်းနေအောင်လို့ ဆိုပြီး အမိုးတစ်ခုမှ မရှိပါဘူး။ ယောက်ျားလေး အိမ်သာမှာတော့ မြောင်းကြီးတစ်ခု ပတ်ပေးထားပါတယ်။ မိန်းကလေး အိမ်သာမှာတော့ လုံးတွဲအိမ်သာတွေပါပဲ။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ အကြံကြီးကြတဲ့ မောင်မင်းကြီးသားများရဲ့ ရှုခင်းကောင်းတွေ ဖြစ်သွားတော့တာပါပဲ။

အဲဒီနေ့က ပထမချိန် **Bio** ပြီးတော့ ဒုတိယချိန်က **Physics** ပါ။ အဲဒီချိန်မှာ ကျွန်တော်ကလည်း ပြဇာတ်ပေါ် ပါတယ်။ အဓိကက ဗိုက်ထဲ ရစ်ပြီး နာလာတာပါပဲ။ အဲဒါနဲ့ ဆရာမကို ခွင့်တိုင်ပြီး အိမ်သာကို ဒိုးခဲ့ပါတယ်။ အဲ အိမ်သာ အသစ်ဆောက်ထားမှန်းတော့ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်ဟာက ယောက်ျားအိမ်သာမှန်း မသိပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကမန်းကတန်း လမ်းမှာတွေ့တဲ့ ဆရာကိုမေးမိပါတယ်။ ‘ဆရာ၊ ဆရာ၊ အိမ်သာ ဘယ်နားမှာလဲ’၊ ‘ဟ၊ မင်း ငါးနှစ်လုံးလုံး တက်လာတဲ့အိမ်သာ မသိဘူးလား’ ဆရာက ကျွန်တော်နဲ့ သိပါတယ်။ ‘ဟို . . . အိမ်သာ ပြင်ဆောက်ထားတယ်ဆို၊ ဆရာ’၊ ‘ဟေ၊ ဟုတ်လား၊ အဲဒါဆိုလည်း အရင် နေရာမှာပဲ ပြန်ဆောက်မှာပါ။ သွားကြည့်လိုက်လေ။ ဆရာလည်း မသိဘူး။’ အဲဒါနဲ့ပဲ အိမ်သာဆီရောက်လာပါလေရော။

အဲ အဲဒီမှာ ဇာတ်လမ်းက စတာပါပဲ။ အိမ်သာနှစ်ခုက အပြင်က ကြည့်ရင် ဆင်တူပါ။ ကြည့်လိုက်တော့လဲ ဘာမှ ထူးခြားတာ မတွေ့မိဘူး။ အဲဒီ အချိန်မှာပဲ ဗိုက်ထဲက အပြင်းအထန် လှုပ်ရှားလာပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်တော့ဆိုပြီး အနီးဆုံး အိမ်သာဆီ ပြေးဝင်ပြီး တွေ့တဲ့အခန်းထဲ ဝင်ပြီး ပြဇာတ်ကို ဖြေရှင်းလိုက်ပါတယ်။ အဲ ဖြေရှင်းတုန်းတန်းလန်း ကျောင်းက မုန့်စားကျောင်း ဆင်းသွားပါတယ်။ ကဲ ပရိသတ်ရေ၊ ဘာဖြစ်မယ်လို့ ခန့်မှန်းမိကြလဲ။ ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောစရာ မလိုအောင်ကို လွဲတတ်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ မိန်းကလေး အိမ်သာထဲမှာပါ ခင်ဗျာ။ ထားပါတော့။ အဲဒါလည်း ပြဇာတ် မဟုတ်သေးပါဘူး။ မုန့်စားကျောင်းဆင်းတော့ ဘယ်အချိန်ကတည်းက စုထားမှန်းမသိတဲ့ ခေတ်ဝန်များကို လျှော့ချင်ကြတဲ့ မချောများက အိမ်သာဆီကို အပြေးလာကြပါတယ်။ သူတို့ လာတာလဲ ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်ကိစ္စ ပြီးတော့ ထွက်လာတာပေါ့။ အဲဒီမှာ ကောင်မလေးတစ်အုပ်နဲ့ တည့်တည့်မိပါလေရော။ သူတို့ကလည်း ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေပါတယ်။ နာတာက သူတို့လည်း ကျွန်တော့်လို အိမ်သာမှားမဝင်ကြတာပါ။ ဝင်ကြရင်တော့ ဟီး။ စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်တာပါ။

သူတို့တွေက ဆရာမတစ်ယောက်ကို တွေ့သွားပါတယ်။ အဲဒီဆရာမကလည်း သူတို့လိုပဲ လာဖြေရှင်းတာ ထင်ပါရဲ့။ သို့သော် ကံဆိုးသူ မောင်ရှင် ကျွန်တော်ကတော့ မိန်းကလေး အိမ်သာထဲ ဝင်မှုနဲ့ နာရင်း နှစ်ချက်လောက် အုပ်ခံရတဲ့အပြင် ရုံးခန်းပို့ခံရပါတယ်။ ပြောလို့ ဖြေရှင်းလို့လည်း မရပါဘူး။ ရုံးခန်းရောက်မှ ဖြေရှင်းရပါတယ်။ တော်သေးတာက ခုနက ကျွန်တော် မေးလိုက်တဲ့ ဆရာက သူမှားညွှန်လိုက်တာပါ ဆိုပြီး ဝင်ဖြေရှင်းပေးလို့ ကံကောင်းသွားတာပါ။

ကဲ ကိုယ့်ဘဝက ကျောင်းဖွင့်ဖွင့်ချင်းနေမှာ ကျောင်းထုတ်ခံရဖို့ သီသီလေးလွဲသွားရတဲ့ ဘဝပါ။ အတန်းထဲမှာလဲ နာမည်ကို ကြီးလို့။ ဘယ်နားမျက်နှာ ထားရမလဲတောင် မသိဘူး။ မုန့်လဲ မစားလိုက်ရပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် ၃ အချိန်နဲ့ ၄ အချိန် အကူးကို အပြေးမုန့်သွားဝယ်ပြီး ခိုးစားရပါတယ်။ ခိုးစားပါတယ်ဆိုမှ ဝိုင်းလုစားကြတဲ့ ကောင်တွေက ရှိသေးတယ်။ သူတို့က စားတော့ ဆရာမရှေ့မှာ ပါးစပ်လှုပ်တုတ်လှုပ်တုတ်နဲ့ ဆိုတော့ တန်းသိပြီး ဆရာမက ဘယ်ကောင်တွေ မုန့်ခိုးစားသလဲဆိုပြီး စစ်ပါလေရော။ အဲဒီမှာ မုန့်ထုပ်နဲ့ ပက်ပင်းမိတာကတော့ မေးမနေပါနဲ့။ ကျွန်တော်ပေါ့။

တော်သေးတာက ကျွန်တော်ဖြစ်ခဲ့တာတွေ အဲဒီဆရာမက သိနေတော့ စားခွင့်တော့ ပြုပါရဲ့။ ဘေးကကောင်တွေကိုတော့ စာသင်ချိန် မုန့်စားလို့ဆိုပြီး နွှာသွားပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဘေးလူကို အနှောင့်အယှက်ပေးမှုနဲ့ ထိပ်ခေါက်သွားပါတယ်။ တော်သေးတာပေါ့။ နွှာမသွားလို့။ ဟိုအိမ်သာက ဆရာမလို ဇွတ် ပြန့်နာရှာရင် တစ်မှုကနေ နှစ်မှုဖြစ်ပြီး ထပ် နာမည်ကြီး နေဦးမယ်။ ဘာပဲပြောပြော ကျောင်းစဖွင့်ဖွင့်ချင်းနေဟာ ကျွန်တော့်ကို အမှတ်တရတွေတော့ တပြိုင်တခေါင်းကြီး ပေးသွားတာ အမှန်ပါပဲ။